Het dossier dat niemand las

Emmanuella Marchal

Inhoud

1 Het huis waarin niemand schreeuwt 3
2 Twee streepjes 13
3 Op eieren lopen 20
4 Tot hier en niet verder 43
5 Een nieuw leven 58
6 Welkom, Lena 74
7 De eerste woordjes 85
8 Opnieuw durven liefhebben 98
9 Drie kaarsjes 117
10 Alles tegelijk kwijt 137
11 Maar voor even 161
12 Een paar uur mama 171
13 Een kamer voor twee 179
14 Een broertje erbij 188
15 Acht uur mama 200
16 Een koffer vol herinneringen 219
17 De mooiste weken van het jaar 238
18 Wat Lena niet vertelt 256
19 Oma die mama wilde zijn 267
20 De eerste barstjes 274
21 Dertien jaar en bang 287
22 De weekends die niet doorgingen 299
23 Ik wil bij mama wonen 307
24 Opnieuw niet gehoord 314
25 Mama, kom me halen 320
26 Het vonnis dat alles stillegde 323
27 Een jaar zonder haar 331
28 Voorzichtig terug naar elkaar 341
29 Wat ze eindelijk durfde te vertellen 351
30 De man die bleef 358
31 De angst om opnieuw te verliezen 372
32 Wat er achter haar glimlach schuilging 384
33 De vragen die niemand stelde 402
34 Tussen hoop en machteloosheid 411
35 Een moeder blijft wachten 420
Epiloog Ik blijf altijd uw mama 428

Hoofdstuk 1
Het huis waarin niemand schreeuwt

De wekker ging om kwart over zes. Laura opende haar ogen en bleef nog even liggen. Naast haar klonk de zware ademhaling van Patrick.

Hij lag op zijn rug, één arm boven zijn hoofd, zijn mond een beetje open. Voorzichtig schoof ze het dekbed opzij. Het bed kraakte. Laura verstijfde.

Patrick bewoog, draaide zich op zijn zij en trok het dekbed hoger over zijn schouder. Pas toen zijn ademhaling opnieuw regelmatig werd, durfde ze recht te staan.

Ze nam haar kleren van de stoel naast de kleerkast en liep op blote voeten naar de badkamer. In de spiegel keek een vrouw van negenentwintig haar aan. Haar bruine haar zat warrig, onder haar ogen lagen donkere kringen. Ze had bijna acht uur in bed gelegen, maar weinig geslapen. Ze liet koud water over haar handen lopen. Donderdag. Nog twee werkdagen.

Vroeger had ze uitgekeken naar het weekend. Uitslapen, samen ontbijten, misschien ergens iets gaan drinken of een wandeling maken. Tegenwoordig betekende het vooral dat Patrick twee dagen thuis zou zijn. Twee dagen waarin ze nooit precies wist welke stemming hij zou hebben. Ze trok haar blouse aan en begon haar haar te borstelen.

‘Laura?’

Zijn stem kwam vanuit de slaapkamer.

‘Ja?’

‘Waar zit ge?’

‘In de badkamer.’

‘Moet dat licht zo vroeg al aan?’

Ze keek naar de lamp boven de spiegel.

‘Sorry. Ik moet gaan werken.’

Er kwam geen antwoord. Laura deed het licht uit, hoewel ze haar haar nog niet had vastgemaakt. In het halfdonker trok ze er met haar vingers een elastiek rond. Beneden zette ze de verwarming hoger en vulde ze het koffiezetapparaat.

Op het aanrecht stonden nog twee bierglazen van de vorige avond.

Eén ervan was halfvol. Naast de vuilnisbak lag een leeg blikje.

Ze ruimde de glazen en het blikje op. Eerst opruimen, dan koffie en zijn boterhammen. Zo begon iedere ochtend. Ze wist wat haar te wachten stond als ze het vergat.

Ze haalde brood uit de kast en smeerde vier boterhammen. Twee met kaas, twee met salami. Precies zoals hij ze graag had.

Toen ze het deksel van zijn brooddoos dichtklikte, hoorde ze boven de douche aangaan. Mooi. Hij was wakker. Dat betekende dat ze niet meer op haar tenen hoefde te lopen. Tenminste, niet letterlijk.

* * *

Om zeven uur kwam Patrick de keuken binnen. Hij droeg een donkere jeans en een grijze trui. Zijn korte haar was nog nat.

'Koffie?'

Laura hield zijn tas al klaar.

'Hier.' Ze schonk zijn tas vol en reikte hem die aan.

Hij nam een slok en trok zijn gezicht.

'Da's slap.'

'Ik heb dezelfde hoeveelheid gebruikt als anders.'

Patrick zette zijn tas hard op het aanrecht.

'Dan zal er wel iets mis zijn met dat machien.'

'Ik kan nieuwe zetten.'

'Laat maar. Daar is geen tijd meer voor.'

Hij keek naar zijn brooddoos.

'Wat ligt erop?'

'Kaas en salami.'

'Weeral?'

'Ge had gisteren gezegd dat ge salami wilde.'

'Ja, gisteren. Moet ik soms iedere dag hetzelfde eten?'

Laura voelde hoe haar schouders zich aanspanden.

'Ik kan straks iets anders halen.'

Patrick schudde zijn hoofd.

'Ge luistert gewoon nooit.'

Ze zweeg. Hij pakte zijn autosleutels van het kastje naast de deur.

'En vergeet niet dat mijn moeder zondag komt.'

'Nee, dat weet ik.'

'Zorg dan dat het hier fatsoenlijk ligt. Vorige keer lag er overal rommel.'

Laura keek automatisch rond. De keuken was netjes. Het aanrecht was schoon. De vloer had ze de avond voordien nog gedweild.

'Ik zal zaterdag poetsen.'

Patrick trok zijn jas aan.

‘Ge moet niet altijd doen alsof ik zoveel vraag.’

‘Dat doe ik niet.’

Hij draaide zich om.

‘Wat zei ge?’

‘Niets. Ik zei dat ik zaterdag zal poetsen.’

Een paar seconden keek hij haar aan. Toen opende hij de deur.

‘Tot vanavond.’

‘Tot vanavond.’

De deur viel dicht. Laura bleef staan. Ze luisterde naar zijn voetstappen op het tuinpad, het portier van zijn wagen en de motor die aansloeg. Pas toen hij de straat uitreed, liet ze haar schouders zakken. Ze keek naar de onaangeroerde koffie.

Daarna goot ze die in de gootsteen.

* * *

Op haar werk was Laura een andere vrouw. Ze werkte als administratief bediende bij een kleine groothandel in Antwerpen. Ze beantwoordde telefoons, maakte facturen op en zorgde ervoor dat bestellingen op tijd verwerkt werden. Haar collega’s kenden haar als vriendelijk, behulpzaam en iemand die altijd bereid was een handje toe te steken.

‘Laura, gij zijt precies altijd goedgezind,’ zei haar collega Annelies die ochtend.

Laura glimlachte.

‘Niet overdrijven, hé.’

‘Toch wel. Zelfs op donderdagmorgen.’

‘Wacht maar tot maandag.’

Annelies lachte en schoof een stapel documenten over haar bureau.

‘Kunt ge deze nog controleren?’

‘Ja, leg maar.’

Laura begon te werken. Het was een drukke ochtend. De telefoon rinkelde voortdurend en een leverancier had een verkeerde bestelling geleverd. Toch voelde ze zich hier rustiger dan thuis. Hier wist ze wat er van haar verwacht werd. Als ze een fout maakte, kon ze die verbeteren.

Als iemand een slechte dag had, lag dat niet automatisch aan haar.

En als ze lachte, hoefde ze niet eerst na te denken of dat verkeerd zou vallen. Rond halfelf kwam Annelies met twee kopjes koffie naar haar bureau.

‘Hier. Ge ziet er moe uit.’

‘Dank u.’

‘Slecht geslapen?’

‘Een beetje.’

‘Patrick weer laat thuisgekomen?’

Laura keek op. Annelies kende Patrick. Ze hadden elkaar enkele keren ontmoet op personeelsfeestjes. Hij was daar altijd vriendelijk geweest. Hij maakte grapjes, haalde drankjes voor Laura en sloeg regelmatig een arm om haar schouders. Iedereen vond hem charmant.

‘Nee hoor,’ antwoordde Laura. ‘Gewoon veel aan mijn hoofd.’

Annelies ging op de rand van haar bureau zitten.

‘Ge moet eens een weekendje weggaan. Gewoon met uw tweeën.’

Laura glimlachte flauwtjes.

‘Misschien.’

‘Dat zou jullie goed doen.’

Laura nam een slok koffie. Ze dacht aan het laatste weekend dat ze samen waren weggegaan. Een hotelletje aan zee. Op zaterdagavond had Patrick te veel gedronken. Toen ze voorzichtig had voorgesteld om terug naar hun kamer te gaan, had hij haar voor de ogen van andere gasten uitgescholden. Later, op de hotelkamer, had hij haar zo hard bij haar bovenarm vastgegrepen dat er dagenlang blauwe plekken zichtbaar waren geweest.

De volgende ochtend had hij bloemen gekocht. En gezegd dat hij zich niets meer herinnerde.

‘Laura?’

Ze schrok op.

‘Sorry?’

‘Ik vroeg of ge zaterdag iets te doen hebt.’

‘Euh… poetsen, denk ik. Zijn moeder komt zondag.’

‘Ah, gezellig.’

Laura knikte.

‘Ja. Gezellig.’

* * *

Om vijf uur parkeerde Laura haar wagen voor de supermarkt. Ze had een boodschappenlijstje in haar handtas, maar kende de meeste dingen uit haar hoofd. Aardappelen. Groenten. Kip. Melk. Brood. En bier. Ze bleef even voor het rek staan.

Patrick had gisteren gezegd dat er bijna niets meer in huis was.

Ze zette een bak bier onderaan haar winkelkar. Haar telefoon trilde. Een bericht van Patrick: Waar zit ge?

In de winkel. Ben bijna klaar.

Zijn antwoord kwam meteen: Ge wist toch dat ik om halfzes thuis ben? Boven de kassa's wees de klok acht over vijf aan.

Ja. Ik ben op tijd.

Dat hoop ik.

Laura stopte haar telefoon weg. Ze liet de yoghurt staan die ze eigenlijk nog wilde meenemen en liep rechtstreeks naar de kassa. Er stonden vier mensen voor haar. Ze keek opnieuw naar de klok. 17.13 uur.

De vrouw voor haar zocht naar haar klantenkaart. Laura voelde haar hart sneller slaan. Zestien over vijf. De kassierster moest een prijs laten controleren. Ze keek naar haar winkelkar.

Waarom voelde het dan alsof ze iets verkeerd gedaan had?

* * *

Om precies halfzes draaide ze de oprit op. Patricks wagen stond er al.

Ze nam twee boodschappentassen uit de koffer en liep naar binnen.

'Ik ben thuis!'

Geen antwoord. In de woonkamer stond de televisie aan. Patrick zat in de zetel, zijn voeten op de salontafel. Naast hem stond een geopend blikje bier.

'Dag,' zei Laura.

Hij keek niet op.

'Ge zijt laat.'

'Het is halfzes.'

'Ik ben hier al tien minuten.'

'Ik ben rechtstreeks van mijn werk naar de winkel gereden.'

'En?'

Laura zette de tassen op het aanrecht.

'Niets. Ik ga beginnen koken.'

'Wat eten we?'

'Kip met aardappelen en worteltjes.'

Patrick zuchtte.

'Hebt ge nu echt geen inspiratie?'

Ze keek naar de ingrediënten die ze net had uitgehaald.

'Ge zei gisteren dat ge daar zin in had.'

'Gisteren, ja.'

Laura antwoordde niet. Ze schilde de aardappelen, sneed de wortelen en zette een pan op het vuur. Vanuit de woonkamer klonk gelach van een televisieprogramma. Even later hoorde ze Patrick zijn blikje leegdrinken.

'Laura!'

'Ja?'

‘Breng eens een pintje mee.’

Ze nam een flesje uit de koelkast. Toen ze het hem gaf, keek hij naar haar.

‘Ge moet niet zo zuur kijken.’

‘Ik kijk niet zuur.’

‘Jawel.’

Ze probeerde te glimlachen.

‘Zo beter?’

Patrick keek haar een ogenblik aan.

‘Ge kunt precies ook nooit tegen een grapje.’

Laura liep terug naar de keuken. Ze draaide de kraan open en spoelde haar handen. Haar vingers trilden een beetje. Ze hield ze onder het water tot het trillen minder werd.

* * *

Tijdens het avondeten was Patrick opvallend goedgezind. Hij vertelde over een collega die een fout had gemaakt op de werf. Hij imiteerde zijn ploegbaas en moest zo hard lachen om zijn eigen verhaal dat Laura vanzelf begon mee te lachen.

‘Ge had zijn gezicht moeten zien!’ zei hij.

‘Ik kan het mij voorstellen.’

‘Die wist niet waar kruipen.’

Patrick schepte nog wat aardappelen op.

‘Het is eigenlijk wel lekker.’

Laura keek op.

‘Dank u.’

‘Ge ziet. Als ge uw best doet, kunt ge het wel.’

Ze liet die opmerking voorbijgaan. Na het eten hielp hij zelfs de borden naar de keuken dragen.

‘Zullen we straks een film kijken?’ vroeg hij.

Laura was verrast.

‘Ja, graag.’

‘Die nieuwe actiefilm misschien?’

‘Prima.’

Hij kwam achter haar staan en sloeg zijn armen om haar middel.

‘Ge weet toch dat ik u graag zie?’

Laura legde haar handen op de zijne.

‘Ja.’

‘Ik ben soms gewoon wat opvliegend.’

‘Ik weet het.’

‘Maar ge moet mij ook niet altijd uitdagen.’

Ze voelde hoe zijn armen iets steviger om haar heen sloten.

‘Nee.’

Hij gaf haar een kus in haar hals.

‘Kom. Laat die afwas maar staan.’

Even later zaten ze samen in de zetel. Patrick had zijn arm rond haar schouders gelegd. Laura leunde tegen hem aan. Voor iemand die op dat moment door het raam had gekeken, zouden ze eruitgezien hebben als een gelukkig koppel. Misschien waren ze dat vroeger ook geweest. Laura probeerde zich te herinneren wanneer ze voor het laatst een volledige dag had doorgebracht zonder op haar woorden te letten.

Ze kon het niet.

* * *

De film was nog maar halfweg toen Patricks telefoon ging. Hij keek naar het scherm.

‘Kevin.’

Hij nam op.

‘Ja, maat!’

Laura hoorde een mannenstem aan de andere kant. Patrick begon te lachen.

‘Serieus? Amai, die is zot.’

Hij stond recht en liep naar de keuken. Laura zette de film op pauze.

Na enkele minuten kwam hij terug.

‘Ik ga nog iets drinken met Kevin.’

Laura keek naar de klok. Het was bijna tien uur.

‘Nu nog?’

Patrick bleef staan.

‘Is dat een probleem?’

‘Nee, maar ge moet morgen vroeg op.’

‘Ik ben geen klein kind, Laura.’

‘Dat zeg ik toch niet?’

‘Ge begint weer.’

Ze schudde haar hoofd.

‘Ik bedoelde gewoon dat ge morgen moet werken.’

‘En ik bedoel dat ik ga.’

Hij nam zijn autosleutels. Laura keek naar de lege bierflesjes op de salontafel.

‘Patrick…’

‘Wat nu weer?’

‘Ge hebt al wat gedronken. Misschien kunt ge beter met Kevin meerijden?’

Zijn gezicht veranderde. De glimlach verdween.

‘Wat probeert ge nu te zeggen?’

‘Niets. Alleen dat—’

‘Dat ik zat ben?’

‘Nee, dat zeg ik niet.’

‘Ge denkt zeker dat ik niet kan rijden?’

Laura voelde de vertrouwde spanning in haar buik.

‘Ik maak mij gewoon zorgen.’

Patrick kwam dichterbij.

‘Ge moet eens stoppen met mij te behandelen alsof ik een idioot ben.’

‘Dat doe ik niet.’

‘Ge doet niets anders!’

Zijn stem was plots zo luid dat Laura achteruitdeinsde. Hij zag het. En dat leek hem alleen maar bozer te maken.

‘Ah, nu zijt ge weer bang?’

Laura zweeg.

‘Ge doet precies alsof ik u iets ga aandoen.’

Ze keek naar zijn handen. Patrick volgde haar blik.

‘Niet te geloven.’

Hij greep zijn jas van de kapstok.

‘Ge verpest ook alles.’

De voordeur sloeg dicht. Een paar seconden later hoorde Laura zijn wagen starten. Ze bleef in de woonkamer staan. Op de televisie stond het beeld stil. Twee acteurs keken elkaar lachend aan. Laura nam de afstandsbediening en zette het toestel uit.

Daarna verzamelde ze de lege flesjes.

Eén. Twee. Drie. Ze zette ze in de keuken naast de gootsteen. Buiten reed een wagen voorbij.

Laura keek automatisch naar het raam. Maar het was Patrick niet.

* * *

Om kwart over elf lag ze in bed. Ze had haar telefoon naast zich gelegd, met het geluid aan. Niet omdat ze op een lief berichtje wachtte. Maar omdat ze wilde weten wanneer Patrick naar huis zou komen. Om middernacht was ze nog wakker.

Om halféén ook.

Ze draaide zich op haar zij en trok het dekbed tot aan haar kin.

Misschien kwam hij vrolijk thuis. Misschien zou hij meteen gaan slapen. Misschien zou hij boos zijn omdat ze niet op hem gewacht had. Of omdat ze juist wel gewacht had. Met Patrick wist ze het nooit.

Om 01.17 uur hoorde ze een wagen stoppen. Een portier sloeg dicht.

Daarna klonk er gestommel aan de voordeur. Laura ging rechtop zitten. Ze hoorde sleutels tegen het slot tikken.

Een keer. Nog een keer. Toen vloog de deur open.

'Laura!'

Ze sloot even haar ogen. Daar was zijn stem weer.

'Laura, waar zijt ge?'

'Boven!'

Ze hoorde hem tegen iets aanlopen. Er viel iets op de grond.

'Godverdomme!'

Laura sloeg het dekbed opzij. Ze trok haar kamerjas aan en liep naar de overloop. Patrick stond onderaan de trap. Zijn ogen waren rood en hij hield zich met één hand vast aan de leuning.

'Waarom ligt dat daar?'

Laura keek naar de schoenen naast de voordeur.

'Welke schoenen?'

'Die rommel!'

'Dat zijn uw werkschoenen, Patrick.'

Hij keek naar beneden. Even leek hij niet te weten wat hij moest zeggen. Toen wees hij naar haar.

'Ge moet altijd het laatste woord hebben, hé.'

'Kom maar naar boven. Het is laat.'

'Zeg mij niet wat ik moet doen.'

Laura bleef staan. Patrick zette een voet op de eerste trede. Daarna nog een. Halverwege stopte hij.

'Ge denkt zeker dat ge beter zijt dan ik?'

'Nee.'

'Jawel. Met uw proper werk op kantoor en uw mooie manieren.'

'Patrick, alstublieft…'

Hij sloeg met zijn vlakke hand tegen de muur. Laura schrok.

'ZWIJG DAN!'

Het geluid galmde door de traphal. Een ogenblik was het doodstil.

Patrick keek naar zijn hand. Daarna naar Laura.

'Zie nu wat ge mij laat doen.'

Hij liep langs haar heen naar de slaapkamer. Laura bleef nog even op de overloop staan. Haar hart bonsde. Ze keek naar de muur waar hij geslagen had. Een klein stukje pleisterwerk was losgekomen.

Morgen zou ze het herstellen, voordat iemand het zag.

* * *

Toen Laura uiteindelijk naast Patrick ging liggen, sliep hij al. Ze keek naar het plafond. De wekker stond opnieuw op kwart over zes. Nog geen vijf uur. Ze draaide zich voorzichtig op haar zij.

Patrick mompelde iets onverstaanbaars.

Laura hield haar adem in. Hij sliep verder. Op het nachtkastje stond een foto van hen tijdens een barbecue bij vrienden, drie jaar geleden.

Hij had haar voortdurend kusjes gegeven. Hij had haar hand vastgehouden en gezegd dat ze de mooiste vrouw van de hele wereld was. Die avond had hij haar gevraagd om bij hem te blijven. Voor altijd. Laura had ja gezegd. Ze had toen werkelijk geloofd dat liefde voldoende was.

Nu lag ze naast dezelfde man en durfde ze nauwelijks te bewegen.

Ze vroeg zich af wanneer het veranderd was. Eerst de opmerkingen over haar kleren, haar vriendinnen, haar lach. Daarna de verwijten en de woede. Het vastgrijpen. De eerste klap.

Daarna de spijtbetuigingen, bloemen en beloftes.

Het zal nooit meer gebeuren.

Laura sloot haar ogen. Ze wist niet meer wanneer ze zijn beloftes voor het laatst geloofd had. Toch was ze gebleven, uit hoop en uit angst. Ze wist niet hoe ze moest vertrekken en schaamde zich voor wat ze voor iedereen verborgen hield.

Beneden tikte de klok. Patrick draaide zich om en legde in zijn slaap een arm over haar middel. Laura verstijfde.

Toen schoof ze zijn arm voorzichtig weg.

Ze draaide zich naar het raam. Aan de overkant brandde nergens nog licht.

Morgen zou hij misschien koffie zetten of zeggen dat het hem speet. Misschien zou zij weer doen alsof alles normaal was.

In hun huis werd niet altijd geschreeuwd. Er werd ook gelachen en gekust. Soms leek alles gewoon. Maar zelfs op de stilste dagen bleef Laura luisteren naar de manier waarop Patrick zijn sleutel in het slot stak. Aan dat geluid meende ze al te horen wat voor avond het zou worden.

Hoofdstuk 2
Twee streepjes

Een paar dagen later werd Laura opnieuw wakker van de wekker. Ze zette hem uit. Achter haar ogen zat een doffe pijn die de laatste dagen niet meer wegging.

Ze had opnieuw nauwelijks geslapen. Naast haar lag Patrick op zijn buik, één arm onder zijn hoofdkussen. Hij was pas tegen twee uur thuisgekomen en had daarna nog een hele tijd liggen woelen. Laura schoof voorzichtig uit bed.

Toen ze rechtstond, trok er een vreemde misselijkheid door haar maag.

Ze bleef even staan en slikte. Waarschijnlijk had ze gisteren iets verkeerds gegeten. In de badkamer draaide ze de kraan open. Ze liet koud water over haar polsen lopen en keek naar haar spiegelbeeld. Ze zag bleek.

'Dat begint goed,' mompelde ze.

Ze poetste haar tanden, maar halverwege moest ze plots kokhalzen.

Ze boog zich over de wastafel en wachtte tot het gevoel voorbijging.

Vreemd. Ze spoelde haar mond en zette haar tandenborstel terug in de beker. Beneden maakte ze koffie. Zoals iedere ochtend zette ze ook Patricks tas klaar, hoewel hij vandaag pas later moest beginnen. Toen de eerste koffie doorliep, werd ze opnieuw misselijk.

De geur.

Normaal vond ze de geur van verse koffie heerlijk. Nu draaide haar maag ervan om. Ze zette het keukenraam open.

'Misschien een buikgriep,' fluisterde ze.

Ze haalde een droge beschuit uit de kast en ging aan tafel zitten. Maar na twee happen legde ze hem terug op haar bord. Ze had geen honger.

* * *

Op haar werk merkte Annelies onmiddellijk dat er iets scheelde.

'Amai, Laura. Ge ziet zo wit als een laken.'

'Dank u voor het compliment,' antwoordde Laura met een flauw glimlachje.

'Ik meen het. Zijt ge ziek?'

'Ik denk dat mijn maag wat van streek is.'

Annelies zette haar handtas onder haar bureau.

‘Dan moet ge misschien naar huis gaan.’

‘Het zal wel overgaan.’

‘Ge zegt dat altijd.’

Laura haalde haar schouders op. Ze wilde niet naar huis. Thuis zou Patrick vragen waarom ze niet werkte. Waarom ze zich zo aanstelde.

Waarom ze niet gewoon een pilletje nam. Hier kon ze tenminste rustig zitten. Rond tien uur ging ze naar het toilet.

Ze voelde zich nog steeds misselijk en had inmiddels ook last van lichte buikkrampen.

Terwijl ze haar handen waste, keek ze naar de kalender die boven de wastafel hing. Oktober. Ze bleef ernaar kijken. Er was iets. Iets wat ze vergeten was.

Ze telde in gedachten terug.

Wanneer was haar laatste menstruatie geweest?

Ze was normaal vrij regelmatig. Hooguit enkele dagen verschil.

Op haar telefoon zocht ze haar agenda na. In september stond niets genoteerd. Was de laatste keer begin september geweest, of nog eind augustus?

Nee. Dat kon niet. Ze gebruikte anticonceptie. Niet altijd even nauwkeurig, moest ze eerlijk toegeven. Een paar weken geleden was ze haar pil vergeten. Misschien zelfs twee keer. Maar dat betekende toch niet meteen… Ze legde haar hand op haar onderbuik.

* * *

Tijdens de middagpauze zat Laura tegenover Annelies in de kleine personeelskeuken. Haar brooddoos stond onaangeroerd voor haar.

‘Nu moet ge toch echt iets eten,’ zei Annelies.

‘Ik krijg niets binnen.’

‘Zijt ge misschien zwanger?’

Laura keek zo abrupt op dat Annelies begon te lachen.

‘Amai, ik zeg ook maar iets!’

Laura probeerde mee te lachen.

‘Nee, zot.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat…’

Ze zweeg. Annelies keek haar onderzoekend aan.

‘Laura?’

‘Wat?’

‘Ge kijkt precies alsof ik iets verschrikkelijks gezegd heb.’

‘Nee hoor.’

Maar haar stem klonk anders. Annelies legde haar boterham neer.

‘Hebt ge al een test gedaan?’

‘Nee.’

‘Misschien moet ge dat eens doen.’

Laura keek naar haar handen.

‘Misschien.’

Annelies aarzelde.

‘Zou Patrick blij zijn?’

Laura voelde hoe haar maag opnieuw samentrok. Ze dacht aan zijn woede wanneer het eten niet klaarstond. Aan de blauwe plekken die ze soms onder lange mouwen verborg. Aan de manier waarop hij haar de schuld gaf wanneer hij zijn geduld verloor. Een baby. Met Patrick.

Ze wist niet eens of ze daar blij mee mocht zijn.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde ze uiteindelijk.

Annelies zei niets meer. En voor één keer was Laura daar dankbaar voor.

* * *

Na haar werk reed Laura niet meteen naar huis. Ze parkeerde bij een apotheek aan de andere kant van de stad, waar ze niemand kende.

Binnen rook het naar ontsmettingsmiddel en handcrème. Achter de toonbank stond een oudere vrouw met een vriendelijke glimlach.

‘Waarmee kan ik u helpen?’

Laura voelde zich plots ongemakkelijk.

‘Euh… een zwangerschapstest, alstublieft.’

‘Natuurlijk. Wilt ge een gewone of een digitale?’

‘Gewoon is goed.’

De vrouw haalde een doosje uit een lade.

‘Deze kunt ge vanaf de eerste dag dat uw menstruatie uitblijft gebruiken.’

Laura knikte.

‘En liefst met ochtendurine, maar als ge al wat langer overtijd zijt, kan het ook op een ander moment.’

‘Dank u.’

Ze betaalde en stopte het doosje diep in haar handtas. Buiten bleef ze even naast haar wagen staan. Ze had het gevoel dat iedereen naar haar keek. Alsof op haar voorhoofd geschreven stond wat ze net gekocht had. Haar telefoon trilde.

Een bericht van Patrick: Waar blijft ge? Laura antwoordde: Ik moest nog even langs de apotheek. Ben onderweg.

Wat moet ge daar gaan doen?

Laura staarde naar het scherm. Ze kon zeggen dat ze hoofdpijn had.

Dat ze iets voor haar maag gekocht had. Dat ze maandverband nodig had. Ze koos het eenvoudigste antwoord.

Iets tegen mijn maag. Voel me niet goed.

Ge zijt tegenwoordig altijd ziek. Ze stopte haar telefoon weg en reed naar huis.

* * *

Patrick zat aan de keukentafel toen ze binnenkwam. Voor hem stond een fles bier.

'Wat hebt ge nu weer?' vroeg hij zonder begroeting.

'Mijn maag is wat van streek.'

'Hebt ge iets mee om te eten?'

'Ja, ik ga direct beginnen.'

Hij keek haar aan.

'Ge ziet er inderdaad niet goed uit.'

Laura was even verrast door de bezorgdheid in zijn stem.

'Ik ben wat misselijk.'

'Dan moet ge misschien naar de dokter.'

'Als het morgen niet beter is.'

Patrick nam een slok bier.

'Ge moet ook beter voor uzelf zorgen.'

Ze knikte.

'Ik weet het.'

Even later stond ze aardappelen te schillen. Het doosje met de zwangerschapstest zat nog steeds in haar handtas, onder haar portefeuille. Ze voelde bijna letterlijk hoe zwaar het daar lag. Tijdens het eten vertelde Patrick over zijn werk. Hij had ruzie gehad met een collega die volgens hem zijn werk niet behoorlijk deed.

'Ik heb hem eens goed gezegd waar het op stond,' vertelde hij trots.

Laura prikte in haar eten.

'En wat zei hij?'

'Niets meer natuurlijk. Die weet ook wel dat hij met mij niet moet sollen.'

Ze knikte. Patrick keek naar haar bord.

'Gaat ge nog iets eten?'

'Ik probeer.'

'Het is toch niet slecht?'

'Nee, helemaal niet.'

‘Ge zit er precies tegen uw goesting.’

‘Ik ben gewoon misselijk.’

Hij zuchtte.

‘Dan had ge misschien beter iets lichts gemaakt.’

Laura keek naar haar bord.

‘Ja. Misschien.’

* * *

Om halfnegen ging Patrick naar de woonkamer om voetbal te kijken.

Laura ruimde de keuken op en nam daarna haar handtas mee naar boven. In de badkamer deed ze de deur dicht. Ze haalde het doosje eruit. Haar handen trilden terwijl ze de verpakking opende.

Ze las de gebruiksaanwijzing.

Eén streepje betekende niet zwanger, twee betekenden zwanger. Ze deed de test en legde hem op de rand van de wastafel.

Daarna keek ze naar de klok.

Drie minuten. Ze ging op de gesloten toiletbril zitten. Haar hart bonsde. Misschien was ze niet zwanger. Misschien was haar menstruatie gewoon wat later door alle stress.

Misschien had ze een buikgriep.

Misschien… Ze stond recht en liep naar de wastafel. Er was nog geen minuut voorbij. Ze ging opnieuw zitten. Beneden hoorde ze Patrick juichen.

Er was blijkbaar gescoord.

Laura keek naar de badkamerdeur. Wat zou ze zeggen als de test positief was? Patrick, ik ben zwanger. Moest ze hem nu naar boven roepen? Of wachten tot morgen?

Misschien zou hij blij zijn. Hij had ooit gezegd dat hij later kinderen wilde. Maar dat was op een avond geweest waarop hij goedgezind was en al enkele glazen gedronken had. Een andere keer had hij gezegd dat kinderen alleen maar geld kostten en dat hij zijn vrijheid niet wilde verliezen. Laura wist nooit welke Patrick ze zou krijgen.

De man die haar bloemen bracht en zei dat hij niet zonder haar kon.

Of de man die haar tegen de muur duwde wanneer ze iets zei wat hem niet aanstond. Ze keek opnieuw naar de klok. Drie minuten. Ze stond recht. Haar benen voelden slap.

Voorzichtig nam ze de test vast.

Eén streepje. Ze haalde opgelucht adem. Maar toen keek ze beter.

Naast het eerste streepje verscheen een tweede. Lichtroze.

Laura draaide de test naar het licht. Het tweede streepje bleef zichtbaar.

* * *

Laura liet zich langzaam op de rand van het bad zakken. De test lag in haar hand. Ze keek ernaar alsof het voorwerp ieder moment iets anders kon vertellen.

'Nee…'

Het woord kwam nauwelijks over haar lippen. Ze had niet gepland om nu moeder te worden, terwijl ze iedere dag bang was voor de man met wie ze samenwoonde. De tranen kwamen voordat ze ze kon tegenhouden.

Ze legde haar vrije hand op haar buik.

Daar zat misschien al een klein leven. Een kindje. Haar kindje. Ze voelde een onverwachte warmte door zich heen gaan. Heel even stelde ze zich een baby voor.

Kleine handjes. Een zacht hoofdje, een wieg naast haar bed. Ze had altijd kinderen gewild, maar met iemand bij wie ze zich veilig voelde.

'Laura!'

Ze schrok.

'Ja?'

'Wat zit ge daar zo lang te doen?'

'Niets. Ik kom.'

'Ik heb dorst!'

Ze keek naar de test. Toen wikkelde ze hem in toiletpapier en stopte hem onderaan in het kastje, achter een stapel washandjes. Ze waste haar handen en keek in de spiegel. Haar ogen waren rood. Ze depte haar gezicht met een handdoek.

'Komaan,' fluisterde ze tegen zichzelf.

Daarna liep ze naar beneden.

* * *

'Wat moest ge daarboven doen?' vroeg Patrick.

'Naar het toilet.'

'Een halfuur?'

'Ik voelde mij niet goed.'

Hij hield zijn lege glas omhoog.

'Brengt ge mij nog iets mee?'

Laura nam het glas aan. In de keuken opende ze de koelkast. Ze zag de flesjes bier staan. Ze dacht aan de test boven. Aan haar buik. Aan de woorden die ze nog niet uitgesproken had.

Ze schonk het bier in en bracht het naar Patrick.

'Dank u, schat.'

Hij glimlachte en trok haar even naar zich toe.

'Kom eens hier.'

Ze ging naast hem zitten. Patrick gaf haar een kus.

'Ge weet toch dat ik u graag zie?'

Laura knikte.

'Ja.'

'Waarom kijkt ge dan zo triest?'

'Ik ben gewoon moe.'

Hij streelde over haar haar.

'Ga dan maar vroeg slapen.'

Op zulke momenten kon ze bijna geloven dat hij zou veranderen. Misschien zou het vaderschap hem verantwoordelijker maken.

Die hoop had ze eerder gehad. Er was weinig veranderd.

* * *

Die nacht lag Laura opnieuw wakker. Patrick sliep naast haar. Op het nachtkastje lag haar telefoon. Ze had bijna een uur op internet gezocht naar informatie over de eerste weken van een zwangerschap. Hoe groot een kindje was.

Wanneer het hartje begon te kloppen.

Ze zocht naar informatie over vitamines, voeding en rust. Bij dat laatste glimlachte ze bitter.

Rust.

Ze wist nauwelijks nog wat dat woord betekende. Ze legde haar hand op haar buik. Het was vreemd. Ze voelde niets. Geen beweging. Geen verandering.

En toch wist ze dat haar leven vanaf vandaag anders zou zijn. Er groeide iets in haar. Iemand. Een klein mensje dat volledig afhankelijk zou zijn van haar. Laura voelde opnieuw tranen opkomen.

'Ik weet nog niet hoe,' fluisterde ze, zo zacht dat Patrick haar onmogelijk kon horen.

Ze slikte.

'Maar ik ga voor u zorgen.'

Ze bleef even stil. Toen voegde ze eraan toe: 'Dat beloof ik.'

Patrick draaide zich om. Laura trok haar hand terug en sloot haar ogen. Hoe moest ze haar kindje beschermen als ze zichzelf hier al niet veilig voelde?

Hoofdstuk 3
Op eieren lopen

De volgende ochtend werd Laura wakker voordat haar wekker afging.

Het was nog donker buiten. Door een kier tussen de gordijnen viel het oranje licht van een straatlantaarn op de slaapkamerwand. Naast haar sliep Patrick. Laura bleef een tijdje naar het plafond kijken. Ze had gedroomd over een baby. Niet over een huilende baby of een kindje in een wieg, maar over een klein meisje dat op blote voeten door haar woonkamer liep. Het meisje had donker haar en lachte terwijl ze met uitgestoken armen naar Laura toe kwam.

Toen Laura haar wilde optillen, was ze wakker geworden.

Ze legde haar hand op haar buik.

'Goeiemorgen, kleintje,' fluisterde ze.

Het voelde vreemd om tegen iemand te praten die ze nog nooit had gezien. Ze wist zelfs nog niet zeker hoelang ze zwanger was. Ze had alleen twee roze streepjes gezien op een test die nu verborgen lag achter een stapel washandjes. Toch voelde het al echt. Een kindje. Haar kindje.

Ze draaide voorzichtig haar hoofd naar Patrick.

Patrick lag met zijn gezicht naar haar toe. Slapend leek hij op de man die haar vroeger met kusjes wakker maakte en koffie op bed bracht. Ze had van hem gehouden. Misschien deed ze dat nog. Maar tegenwoordig was liefde niet meer het eerste gevoel dat ze had wanneer ze wakker werd.

Dat was voorzichtigheid. Ze wist nooit hoe de dag zou beginnen. Om zeven uur zat Patrick aan de keukentafel. Laura had zijn koffie gezet en zijn brooddoos klaargemaakt. Zelf dronk ze water. Patrick keek naar haar glas.

'Geen koffie?'

'Nee, ik heb er geen zin in.'

Hij trok zijn wenkbrauwen op.

'Gij zonder koffie? Dat is nieuw.'

'Mijn maag is nog niet helemaal in orde.'

'Ge moet eens stoppen met al die rommel te eten.'

Laura keek naar haar glas water. Ze had gisteren nauwelijks iets gegeten.

'Misschien,' antwoordde ze.

Patrick nam een boterham.

‘Zaterdag gaan we trouwens naar Kevin.’

Laura keek op.

‘Zaterdag?’

‘Ja. Hij geeft een barbecue.’

‘Maar uw moeder komt zondag. Ik wilde zaterdag nog poetsen en boodschappen doen.’

Patrick zuchtte.

‘Dat kunt ge toch overdag doen?’

‘Hoe laat begint die barbecue?’

‘Een uur of vier.’

Laura rekende snel uit hoeveel tijd ze zou hebben. Ze moest de badkamer nog poetsen, de slaapkamers stofzuigen, de vloer dweilen en boodschappen doen.

‘Dat moet lukken,’ zei ze.

‘Zie ge wel.’

Patrick nam een slok koffie.

‘En doe eens iets fatsoenlijks aan. Niet altijd diezelfde jeans.’

Laura voelde een steek van ergernis. Ze had die jeans pas vorige maand gekocht.

‘Ik zal eens kijken.’

‘En ge moet niet heel de avond naast mij blijven hangen. Kevin heeft ook andere mensen uitgenodigd.’

Ze knikte.

‘Goed.’

Patrick stond recht en gaf haar onverwacht een kus op haar voorhoofd.

‘Tot vanavond, schat.’

Laura glimlachte.

‘Tot vanavond.’

Toen hij weg was, bleef ze even aan tafel zitten. Ze legde haar hand op haar buik.

‘Uw papa heeft soms een moeilijke ochtend,’ fluisterde ze.

Ze schudde haar hoofd. Het lag niet aan de ochtend. Ze wilde niet dat haar kindje later zou leren om zijn gedrag goed te praten.

Tijdens haar middagpauze belde Laura naar haar huisarts.

‘De praktijk van dokter Peeters, goedemiddag.’

‘Goedemiddag. Ik zou graag een afspraak maken.’

‘Natuurlijk. Waarvoor is het?’

Laura keek even rond. Annelies zat aan haar bureau en was druk bezig met een telefoongesprek.

'Ik heb een positieve zwangerschapstest,' zei Laura zacht.

'Proficiat, mevrouw.'

Laura glimlachte automatisch.

'Dank u.'

Het was de eerste keer dat iemand haar feliciteerde. Ze wist niet waarom, maar plots kreeg ze tranen in haar ogen.

'Wanneer was uw laatste menstruatie?'

Laura noemde de vermoedelijke datum.

'Dan plannen we best binnenkort een afspraak. Morgen om kwart over vier kan nog.'

'Dat is prima.'

'Neem eventueel uw medicatielijst mee als ge iets gebruikt. De dokter zal de verdere opvolging met u bespreken.'

'Dank u wel.'

Morgen. Dan kon ze met een arts bespreken wat haar te wachten stond. Ze glimlachte even naar haar telefoon.

'Wat zit gij daar te lachen?' vroeg Annelies.

Laura keek op.

'Niets.'

Annelies trok een stoel bij.

'Hebt ge die test gedaan?'

Laura aarzelde. Toen knikte ze.

'En?'

Laura keek naar haar handen.

'Positief.'

Annelies sloeg haar hand voor haar mond.

'Laura!'

'Ssst!'

'Sorry!' fluisterde Annelies. 'Amai, ge zijt zwanger!'

Laura begon zenuwachtig te lachen.

'Blijkbaar wel.'

Annelies stond recht en gaf haar een knuffel.

'Proficiat, meisje.'

Voor het eerst sinds de avond voordien voelde Laura iets wat op echte blijdschap leek.

'Dank u.'

Annelies ging weer zitten.

‘En? Hoe reageerde Patrick?’

De glimlach verdween van Laura’s gezicht.

‘Ik heb het nog niet verteld.’

‘Ah.’

‘Ik wil eerst naar de dokter.’

Annelies keek haar aandachtig aan.

‘Zijt ge bang om het hem te zeggen?’

Laura wilde onmiddellijk nee antwoorden. Dat deed ze bijna altijd wanneer iemand iets vroeg wat te dicht bij de waarheid kwam. Maar deze keer lukte het niet.

‘Een beetje,’ gaf ze toe.

Annelies zweeg.

‘Het was niet gepland,’ voegde Laura eraan toe. ‘En ge weet hoe Patrick soms kan reageren.’

Annelies knikte langzaam.

‘Ja.’

Laura keek op.

‘Wat bedoelt ge?’

‘Gewoon… ik heb hem op dat personeelsfeestje vorig jaar bezig gezien.’

Laura voelde haar maag samentrekken.

‘Wat hebt ge gezien?’

‘Hoe hij kwaad werd omdat ge met die collega van het magazijn stond te praten.’

‘Dat was een misverstand.’

‘Laura, hij heeft u toen bij uw arm gepakt en naar buiten getrokken.’

Laura keek naar de deur van het kantoor.

‘We hadden ruzie.’

‘Dat zag ik.’

‘Het was niets.’

Annelies leunde iets naar voren.

‘Ge moet mij niets vertellen als ge dat niet wilt. Maar ge moet het ook niet kleiner maken dan het was.’

Laura voelde haar wangen warm worden. Ze wilde zeggen dat Patrick ook goede kanten had. Dat hij hard werkte. Dat hij haar soms verraste met bloemen. Dat hij niet altijd zo was. Maar ze wist dat Annelies haar daar niet naar vroeg.

‘Ik weet het,’ fluisterde ze.

Annelies legde kort haar hand op die van Laura.

‘Als ge ooit wilt praten, hé.’

Laura knikte.

‘Dank u.’

Ze gingen weer aan het werk, maar Laura kon zich nauwelijks concentreren. Annelies had hardop benoemd wat zij probeerde te verbergen. Die avond kwam Patrick vrolijk thuis. Hij vertelde over een nieuwe opdracht op de werf.

Laura luisterde terwijl ze groenten sneed.

‘En als dat goed loopt, krijgen we misschien nog meer werk van die aannemer,’ zei Patrick.

‘Dat zou fijn zijn.’

‘Ja. Misschien zit er zelfs een opslag in.’

Hij opende de koelkast.

‘Waar staat mijn bier?’

‘Onderaan.’

Patrick nam een flesje.

‘Wilt ge ook iets?’

‘Nee, dank u.’

‘Een wijntje?’

‘Nee, ik drink liever water.’

Hij keek haar verbaasd aan.

‘Sinds wanneer?’

‘Ik voel mij nog wat misselijk.’

Patrick schudde zijn hoofd.

‘Ge zijt echt niet in uw gewone doen.’

Laura draaide zich opnieuw naar het aanrecht. Ze wilde het hem vertellen. Nu. Terwijl hij goedgezind was. Misschien zou hij lachen.

Misschien zou hij haar optillen en zeggen dat alles goed kwam.

Ze stelde zich voor hoe ze zich zou omdraaien en zeggen: Patrick, we krijgen een kindje. Maar de woorden bleven steken. Want ze herinnerde zich ook die avond waarop ze hem verteld had dat ze met Annelies naar de cinema wilde. Hij had toen zo hard met een glas tegen de muur gegooid dat de scherven tot onder de keukentafel waren gevlogen. Omdat ze volgens hem liever bij haar vriendinnen was dan bij hem.

Als hij daar al zo op reageerde… Hoe zou hij dan reageren op een zwangerschap?

‘Laura?’

Ze schrok.

‘Ja?’

‘Ge staat al een halve minuut naar die wortel te kijken.’

‘Sorry.’

Patrick begon te lachen.

‘Amai, ge zijt echt verstrooid.’

Laura glimlachte.

‘Ja, blijkbaar.’

Ze sneed de wortel verder. En besloot nog een dag te wachten. De volgende namiddag zat Laura in de wachtkamer van haar huisarts. Ze had tegen Patrick gezegd dat ze langer moest werken omdat er enkele facturen dringend afgewerkt moesten worden. Het was een kleine leugen. Maar ze voelde zich er verschrikkelijk schuldig over.

Ze had haar telefoon al drie keer gecontroleerd. Nog geen bericht.

Om kwart over vier riep de dokter haar binnen.

‘Dag Laura. Kom maar zitten.’

‘Dag dokter.’

Hij opende haar dossier.

‘Ik hoor dat ge een positieve zwangerschapstest hebt?’

Laura knikte.

‘Ja.’

‘Was de zwangerschap gepland?’

‘Nee.’

‘Maar wel gewenst?’

Laura keek naar haar handen. Dat was een moeilijkere vraag.

‘Ik denk het wel,’ antwoordde ze voorzichtig.

De dokter knikte.

‘Ge moet niet vandaag al alle antwoorden hebben.’

Laura voelde zich plots opgelucht. Hij stelde enkele vragen over haar laatste menstruatie, eventuele klachten en medicatie. Daarna bespraken ze de verdere opvolging.

‘Als die datum klopt, zijt ge ongeveer zes weken zwanger,’ zei hij. ‘Een echo zal daar meer duidelijkheid over geven.’

Zes weken. Laura keek naar hem.

‘Dus er is echt al een kindje?’

De dokter glimlachte.

‘Er is een zwangerschap, ja. Het is nog heel vroeg, maar we kunnen de opvolging opstarten.’

Hij gaf haar informatie over foliumzuur, voeding en de eerste zwangerschapscontroles. Laura luisterde aandachtig. Ze wilde alles goed doen.

‘Hebt ge thuis voldoende steun?’ vroeg de dokter plots.

Laura keek op.

‘Hoe bedoelt ge?’

‘Van uw partner bijvoorbeeld. Of familie.’

‘Ja hoor.’

Het antwoord kwam automatisch. De dokter keek haar even aan.

‘En hoe voelt ge u bij de zwangerschap?’

Laura slikte.

‘Blij. Denk ik.’

‘En ook wat bang?’

Ze knikte.

‘Dat mag.’

Laura voelde opnieuw tranen opkomen. Ze keek snel naar het raam.

‘Het is gewoon onverwacht.’

‘Dat begrijp ik.’

De dokter schoof een doos tissues naar haar toe. Laura nam er eentje.

Hij wachtte rustig.

‘Mijn partner weet het nog niet,’ zei ze uiteindelijk.

‘Wilt ge hem het nieuws zelf vertellen?’

‘Ja.’

‘Denkt ge dat hij goed zal reageren?’

Laura aarzelde.

‘Dat weet ik niet.’

De dokter liet een korte stilte vallen.

‘Laura, ik wil u iets vragen. Ge hoeft niet te antwoorden als ge dat niet wilt.’

Ze keek hem aan.

‘Voelt ge u veilig thuis?’

Haar hart begon sneller te slaan. Ze dacht aan de muur in de traphal. Aan de blauwe plekken. Aan de manier waarop ze iedere avond luisterde naar zijn voetstappen.

‘Meestal wel,’ zei ze.

De dokter knikte, maar schreef niets onmiddellijk op.

‘En wanneer niet?’

Laura keek naar de tissue in haar handen. Ze had hem helemaal verkreukeld.

‘Patrick kan soms kwaad worden.’

‘Wat gebeurt er dan?’

‘Hij roept.’

‘En verder?’

Laura zweeg. De dokter sprak rustig verder.

‘Ik vraag het omdat uw veiligheid belangrijk is. Zeker nu ge zwanger zijt. Ge moogt hier eerlijk zijn.’

Laura voelde haar keel dichtknijpen. Ze wilde vertellen over de eerste klap. Over de avonden waarop Patrick dronken thuiskwam. Over de angst. Maar ze hoorde zichzelf zeggen: ‘Het valt wel mee.’

De dokter keek haar een ogenblik aan.

‘Als ge ooit wilt praten, kunt ge daarvoor hier terecht. Ook zonder dat ge meteen grote beslissingen moet nemen.’

Laura knikte.

‘Dank u.’

Toen ze de praktijk verliet, had ze informatie over foliumzuur en een afspraak voor verdere opvolging. Eén vraag bleef hangen: Voelt ge u veilig thuis?

Niemand had het haar ooit zo rechtstreeks gevraagd. Ze had nauwelijks durven antwoorden.

Op zaterdagmorgen stond Laura om acht uur al te poetsen. Ze had de badkamer gedaan, de slaapkamers gestofzuigd en de wasmachine opgezet. Patrick lag nog in bed. Om halfelf kwam hij naar beneden.

‘Is er koffie?’

‘Ja, ik zet direct een tas.’

Hij keek rond.

‘Ge zijt precies al goed bezig.’

Laura glimlachte.

‘Uw moeder komt morgen, hé.’

Patrick nam een slok koffie.

‘Goed zo.’

Hij ging aan tafel zitten en begon op zijn telefoon te kijken. Laura haalde de stofzuiger uit de kast.

‘Ik ga nog even de woonkamer doen.’

Patrick keek op.

‘Moet dat nu?’

‘Het duurt maar tien minuten.’

‘Ik heb juist mijn koffie.’

Laura zette de stofzuiger weer uit.

‘Dan wacht ik even.’

‘Ge moet niet zo overdreven doen.’

Ze keek hem aan.

‘Wat bedoelt ge?’

‘Dat ge altijd zo moeilijk doet.’

Laura slikte.

‘Ik wilde gewoon stofzuigen.’

Patrick zuchtte.

‘Laat maar.’

Hij stond recht en liep naar de woonkamer. Laura bleef achter in de keuken. Ze keek naar de stofzuiger. Ze had niets verkeerd gedaan.

Dat wist ze. En toch voelde ze zich schuldig.

Die namiddag gingen ze naar de barbecue bij Kevin. Laura droeg een donkerblauwe jurk die ze al een tijdje niet meer had aangehad. Ze had haar haar losgelaten en een beetje make-up aangebracht. Toen ze beneden kwam, keek Patrick haar van boven tot onder aan.

‘Voor wie hebt ge u zo mooi gemaakt?’

Laura glimlachte.

‘Voor u natuurlijk.’

Hij lachte.

‘Dat zal wel.’

Ze pakte haar handtas.

‘Zullen we vertrekken?’

Patrick keek opnieuw naar haar jurk.

‘Is die niet wat kort?’

Laura keek naar beneden. De jurk kwam net boven haar knieën.

‘Nee toch?’

‘Ge moet zelf weten wat ge aantrekt.’

Hij draaide zich om. Laura bleef even staan. Daarna liep ze terug naar boven en trok een zwarte panty aan. Toen ze beneden kwam, zei Patrick niets meer. Bij Kevin was het gezellig.

Er stonden lange tafels in de tuin en iemand had muziek opgezet.

Kinderen speelden op het gras terwijl volwassenen rond de barbecue stonden te praten.

Laura voelde zich aanvankelijk wat ongemakkelijk, maar na een tijdje raakte ze aan de praat met een vrouw die Sarah heette. Sarah was zwanger van haar tweede kindje.

‘Nog acht weken,’ vertelde ze terwijl ze over haar buik wreef. ‘En dan hoop ik dat die kleine eindelijk komt.’

Laura glimlachte.

‘Weet ge al wat het wordt?’

‘Een jongen. We hebben al een dochtertje van vier.’

Ze wees naar een meisje met blonde vlechtjes dat achter een bal aanliep.

'Dat is onze Emma.'

Laura keek naar het meisje. Emma viel op haar knieën, stond meteen weer recht en liep lachend verder.

'Ze is schattig,' zei Laura.

'En een echte deugniet.'

Sarah lachte.

'Hebben jullie kinderen?'

Laura voelde haar hart sneller slaan.

'Nee.'

'Nog niet?'

Laura keek even naar Patrick, die bij de barbecue stond met een fles bier in zijn hand.

'Nee,' antwoordde ze zacht. 'Nog niet.'

Sarah merkte haar aarzeling niet op.

'Geniet dan nog maar van uw nachtrust.'

Laura glimlachte. Maar haar gedachten waren ergens anders. Ze keek naar Emma. Naar haar kleine handen. Haar lach. Haar onbezorgdheid.

Zou haar eigen kindje later ook zo rondrennen? Zou het een jongen zijn of een meisje? Even dacht ze aan wat er naast de angst nog mogelijk was.

Maar ook de mooie dingen. Een eerste lachje. De eerste stapjes. Een klein stemmetje dat 'mama' zei. Ze voelde een warmte in haar borst.

Misschien kon ze dit wel.

Misschien zou ze een goede moeder zijn. Tegen acht uur had Patrick al behoorlijk wat gedronken. Laura hield het bij water en frisdrank.

'Komaan, eentje kan toch geen kwaad,' zei Kevin toen hij haar een glas wijn aanbood.

'Nee, dank u. Ik voel mij niet zo goed.'

'Zijt ge ziek?'

'Een beetje last van mijn maag.'

Kevin haalde zijn schouders op.

'Dan meer voor ons.'

Hij liep lachend verder. Patrick had het gesprek gehoord.

'Wat is dat tegenwoordig met u en drinken?'

Laura keek hem aan.

'Ik heb gewoon geen zin.'

'Ge doet precies alsof ge beter zijt dan de rest.'

'Dat is niet waar.'

Patrick nam een grote slok bier.

‘Ge zijt de laatste tijd echt raar.’

Laura keek naar de mensen rondom hen. Niemand leek op te letten.

‘Kunnen we daar thuis over praten?’ vroeg ze zacht.

Patrick trok zijn wenkbrauwen op.

‘Ah, dus er is iets?’

‘Nee.’

‘Wat moet dat dan betekenen?’

Laura voelde paniek opkomen.

‘Gewoon dat ik mij niet goed voel.’

Patrick keek haar een paar seconden aan. Daarna draaide hij zich om.

‘Laat maar. Ge zijt weer gezellig.’

Hij liep naar Kevin. Laura bleef alleen bij de tafel staan. Ze voelde tranen prikken. Maar ze slikte ze weg. Niet hier. Niet tussen al die mensen.

Ze ging op een stoel zitten en keek naar de kinderen die nog altijd speelden. Emma kwam naar haar toe met een speelgoedautootje.

‘Wilt gij meespelen?’

Laura glimlachte.

‘Met uw autootje?’

Emma knikte ernstig.

‘Ja. Gij moogt de rode.’

Laura nam het autootje aan.

‘Dan ben ik de rode.’

Emma ging op haar knieën zitten en liet haar eigen autootje over de tafel rijden.

‘Vroem!’

Laura deed haar na. Het meisje begon te lachen. En even vergat Laura alles. Patrick. De spanning. De zwangerschap die ze nog altijd geheimhield. Het kleine meisje liet haar speelgoedautootje over de tafel rijden en maakte daarbij zoveel lawaai dat Laura onwillekeurig begon te lachen.

‘Pas op!’ riep het meisje. ‘Ge gaat botsen!’

‘Oei! Waar moet ik naartoe?’

‘Daar! Naar de garage!’

Laura stuurde haar rode autootje tussen twee lege plastic bekertjes.

‘Zo?’

‘Neeeee!’ Het meisje schaterde. ‘Da’s het ziekenhuis!’

‘Ah, amai. Dan ben ik precies verkeerd gereden.’

‘Ge moet naar de dokter!’

‘Dat zou misschien nog niet zo slecht zijn,’ antwoordde Laura glimlachend.

Het meisje begreep de grap niet en reed vrolijk verder. Een paar minuten later kwam haar moeder haar halen.

‘Kom, schat. We gaan naar huis.’

‘Maar ik ben aan het spelen!’

‘Dat zie ik. Maar papa heeft uw jasje al.’

Het meisje keek naar Laura.

‘Gij moogt mijn rode auto houden.’

‘Dat is heel lief, maar neem hem maar mee. Dan kunt ge thuis verder spelen.’

Het meisje dacht even na.

‘Dan moogt ge volgende keer terug meedoen.’

‘Afgesproken.’

Laura gaf het speelgoedautootje terug. Terwijl het meisje wegliep, voelde ze een onverwachte steek in haar borst. Over enkele jaren zou zij misschien ook zo’n kindje hebben. Een dochtertje dat haar hand vastpakte. Of een zoontje dat haar lachend door de tuin achternaliep.

Ze keek naar haar buik.

Ze glimlachte om het rode autootje dat Emma haar had willen geven.

‘Waar zit gij?’

De stem van Patrick deed haar opschrikken. Hij stond achter haar stoel met een fles bier in zijn hand.

‘Hier,’ antwoordde ze.

‘Dat zie ik ook wel.’

Hij keek naar de lege stoel naast haar.

‘Waarom zit ge hier alleen?’

‘Ik was met een kindje aan het spelen.’

‘Ge zijt toch niet op een kinderfeestje?’

Laura voelde haar glimlach verdwijnen.

‘Nee, natuurlijk niet.’

Patrick trok een stoel naar achteren en ging zitten.

‘Ge hebt heel de avond precies geen zin om hier te zijn.’

‘Dat is niet waar.’

‘Ge praat nauwelijks tegen iemand.’

‘Ik heb daarnet nog met een paar mensen gepraat.’

Hij keek haar aan.

‘Moet ge mij nu altijd tegenspreken?’

Laura zweeg. Patrick nam een slok bier.

‘Ik vraag u één keer om gezellig mee te gaan en dan zit ge hier met zo’n gezicht.’

‘Ik voel mij gewoon niet zo goed.’

‘Dat verhaal ken ik ondertussen.’

Laura keek naar de mensen bij de barbecue. Ze lachten om iets wat een van de mannen vertelde. Niemand leek hun gesprek te horen.

‘Kunnen we misschien stilaan naar huis?’ vroeg ze voorzichtig.

Patrick keek haar ongelovig aan.

‘Het is nog maar negen uur.’

‘Ik ben moe.’

‘Dan gaat ge toch ergens zitten?’

‘Dat doe ik.’

‘Wat is het probleem dan?’

Laura voelde dat ze opnieuw in een gesprek terechtkwam waaruit geen goed antwoord mogelijk was.

‘Geen probleem,’ zei ze.

Patrick zette zijn fles op tafel.

‘Goed. Dan blijven we nog.’

Tegen halfelf begon het frisser te worden. Laura had haar vest aangetrokken en zat met een glas water aan de tuintafel. Ze probeerde zich te concentreren op het gesprek van twee vrouwen naast haar, maar haar ogen gingen telkens naar Patrick. Hij stond bij de barbecue.

Hij lachte luid. Zijn bewegingen waren minder vast geworden en hij praatte met grote gebaren.

Laura kende die houding.

Ze wist wat er zou gebeuren wanneer iemand hem tegensprak. Of wanneer hij vond dat iemand hem niet voldoende respecteerde. Ze keek naar de autosleutels die uit zijn broekzak staken. Daar moest ze iets mee. Maar hoe?

Ze kon hem niet zomaar zeggen dat hij niet meer mocht rijden. Dat had ze eerder geprobeerd. En ze kon moeilijk voor iedereen een discussie beginnen. Toen Patrick even alleen stond, liep ze naar hem toe.

‘Schat?’

Hij draaide zich om.

‘Wat?’

‘Ik vroeg mij af of ik straks misschien kan rijden.’

Patrick keek haar aan.

‘Waarom?’

‘Ik heb toch niets gedronken.’

‘En?’

‘Dan kunt gij rustig iets drinken zonder u zorgen te maken.’

Hij lachte kort.

‘Ik maak mij geen zorgen.’

‘Nee, maar—’

‘Laura.’

Zijn stem werd scherper. Ze zweeg.

‘Ik rijd zelf.’

‘Goed.’

‘En begin daar niet opnieuw over.’

Laura knikte. Ze liep terug naar de tafel. Haar handen waren koud. Ze keek naar haar telefoon. Misschien kon ze een taxi voorstellen.

Misschien kon ze iemand vragen hen thuis te brengen.

Maar iedere mogelijkheid betekende dat Patrick zou merken dat ze hem niet vertrouwde achter het stuur. En dat zou hij haar niet vergeven. Om kwart over elf besloot Patrick eindelijk dat ze konden vertrekken. Laura nam afscheid van de gastheer en bedankte hem voor de gezellige avond.

‘Tot de volgende keer!’ riep hij.

‘Ja, zeker,’ antwoordde ze.

Ze hoopte dat hij niet zag hoe gespannen ze was. Bij de wagen bleef ze even staan. Patrick zocht naar zijn sleutels.

‘Waar zijn die nu weer?’

‘In uw rechterbroekzak,’ zei Laura.

Hij voelde.

‘Ah.’

Hij lachte.

‘Zie ge wel. Daarom heb ik u nodig.’

Laura probeerde mee te lachen. Toen hij de bestuurdersdeur opende, legde ze voorzichtig haar hand op zijn arm.

‘Patrick, laat mij toch rijden.’

Hij keek langzaam naar haar hand. Daarna naar haar gezicht.

‘Wat hebt ge nu weer?’

‘Ik wil gewoon dat we veilig thuiskomen.’

Zijn ogen vernauwden zich.

‘Zijt ge aan het zeggen dat ik niet veilig kan rijden?’

‘Ge hebt behoorlijk wat gedronken.’

Een paar seconden zei hij niets. Toen trok hij zijn arm los.

‘Stap in.’

‘Patrick…’

‘Ik zei: stap in.’

Laura keek naar het huis. Door het raam zag ze mensen lachen en praten. Ze stonden zo dichtbij. En toch voelde ze zich verschrikkelijk alleen. Ze had haar telefoon in haar hand. Ze kon hulp vragen, weigeren in te stappen of iemand aanspreken. Maar ze wist ook hoe Patrick reageerde wanneer hij zich voor anderen vernederd voelde.

‘Ik ga liever niet met u meerijden als ge gedronken hebt,’ zei ze uiteindelijk.

Patrick sloeg de bestuurdersdeur weer dicht.

‘Goed. Dan blijft ge hier.’

Hij stapte in en startte de motor. Laura deed een stap achteruit.

‘Patrick, wacht.’

Hij keek haar door het open raam aan.

‘Ge wou toch niet meerijden?’

‘We kunnen toch samen een taxi nemen?’

‘Zoek het uit.’

Hij reed weg. Laura bleef op de oprit staan. Ze voelde haar hart bonzen. Een deel van haar wilde achter de wagen aanlopen. Een ander deel was opgelucht dat ze niet was ingestapt.

Ze keek naar de donkere straat.

Daarna naar haar telefoon. Wat moest ze nu doen? Tien minuten later zat Laura op een bankje voor het huis. Ze had een taxi gebeld. De chauffeur zou er over ongeveer een kwartier zijn.

Vanuit de tuin klonk nog altijd muziek.

Ze had niemand verteld wat er gebeurd was. Ze schaamde zich. Niet omdat ze iets verkeerd had gedaan. Maar omdat ze wist dat ze vragen zou krijgen waarop ze geen antwoord wilde geven. Haar telefoon trilde.

Een bericht van Patrick.

Ge moet niet denken dat ge hier zomaar mee wegkomt. Laura las het twee keer. Ze voelde de tranen opkomen. Daarna verscheen een tweede bericht. Ge hebt mij voor schut gezet.

Ze stopte haar telefoon weg.

De lucht was koud. Ze trok haar vest dichter om zich heen en legde haar handen op haar buik.

‘Het spijt me,’ fluisterde ze.

Ze wist niet precies waarvoor ze zich verontschuldigde. Omdat ze ruzie had gemaakt? Omdat ze haar kindje aan stress blootstelde? Of omdat ze nog altijd niet wist hoe ze uit deze situatie moest raken? Ze keek naar de straat.

In de verte verschenen twee koplampen.

Haar taxi. Laura stond recht. En terwijl ze instapte, nam ze zich iets voor. Ze zou niet meer bij Patrick in de wagen stappen wanneer hij gedronken had. Wat hij daar ook van vond.

Toen Laura thuiskwam, brandde er licht in de woonkamer.

Patricks wagen stond op de oprit. Ze betaalde de chauffeur en bleef even bij de voordeur staan. Haar sleutel zat al in haar hand. Ze luisterde. Geen muziek. Geen televisie.

Alleen stilte. Dat maakte haar nog zenuwachtiger. Ze opende de deur.

Patrick zat in de zetel. Hij keek op toen ze binnenkwam.

'Zo. Mevrouw is eindelijk thuis.'

Laura deed haar jas uit.

'Ik heb een taxi genomen.'

'Dat had ik wel begrepen.'

Ze hing haar jas aan de kapstok.

'Ik ga slapen.'

'Nee.'

Ze bleef staan. Patrick wees naar de stoel tegenover hem.

'We gaan eerst eens praten.'

Laura voelde haar maag samentrekken.

'Kunnen we dat morgen doen?'

'Nu.'

Ze ging zitten. Patrick leunde achterover.

'Wat was dat voor een belachelijk gedoe daarstraks?'

'Ik wilde gewoon niet dat ge ging rijden nadat ge gedronken had.'

'Ik kan perfect rijden.'

'Dat weet ik, maar—'

'Dan had ge gewoon moeten instappen.'

Laura keek naar haar handen.

'Ik was bang.'

Patrick lachte spottend.

'Bang? Van mij?'

'Van een ongeluk.'

Hij schudde zijn hoofd.

'Ge zijt echt ongelooflijk.'

Laura zweeg.

'Weet ge hoe dat eruitzag? Mijn eigen vriendin die weigert bij mij in de auto te stappen. Alsof ik een of andere zatlap ben.'

Ze keek op.

‘Ik heb tegen niemand iets gezegd.’

‘Dat maakt het nog erger! Iedereen zal wel gezien hebben dat ge niet mee waart.’

‘Ik wilde u niet vernederen.’

‘Maar dat hebt ge wel gedaan.’

Hij stond plots recht. Laura schrok. Patrick zag het.

‘En nu begint ge weer met dat bang gedoe.’

Hij liep naar de keuken. Laura hoorde de koelkast opengaan. Een flesje rinkelde tegen een ander. Toen kwam hij terug.

‘Ge maakt van alles een probleem,’ zei hij.

Laura voelde de woorden in haar keel branden. Gij hebt gedronken.

Gij zijt weggereden. Gij hebt mij achtergelaten. Maar ze sprak ze niet uit. Niet omdat ze geen gelijk had.

Wel omdat ze wist dat hij er op dat moment niet naar zou luisteren.

‘Ik wil gewoon gaan slapen,’ zei ze.

Patrick keek haar een tijdje aan. Toen haalde hij zijn schouders op.

‘Doe maar. Maar verwacht niet dat ik morgen vrolijk ga doen.’

Laura stond op. Ze liep naar de trap.

‘En Laura?’

Ze draaide zich om.

‘Ja?’

‘Volgende keer blijft ge gewoon thuis als ge zo moeilijk gaat doen.’

Ze antwoordde niet. Boven deed ze de slaapkamerdeur dicht. Ze ging op de rand van het bed zitten en begon te huilen. Zonder geluid. Zoals ze de laatste tijd steeds vaker deed.

De volgende ochtend werd Laura wakker van de geur van koffie.

Ze keek verbaasd naar de klok. Halfnegen. Patrick was al op. Ze hoorde hem beneden rommelen. Even later kwam hij de slaapkamer binnen met een dienblad.

‘Goeiemorgen, slaapkop.’

Laura ging rechtop zitten. Patrick glimlachte.

‘Ontbijt op bed.’

Op het dienblad stonden twee boterhammen, een glas fruitsap en een kop thee. Geen koffie.

‘Ik dacht dat thee misschien beter zou zijn voor uw maag,’ zei hij.

Laura keek naar het dienblad.

‘Dank u.’

Patrick zette het naast haar neer en ging op de rand van het bed zitten.

‘Luister,’ begon hij. ‘Over gisteren…’

Laura hield haar adem in.

'Ik heb misschien wat overdreven.'

Ze keek hem aan.

'Ik was gewoon kwaad omdat ge mij daar liet staan als een idioot.'

Laura voelde haar schouders opnieuw aanspannen.

'Ik wilde alleen veilig thuiskomen.'

'Ja, dat weet ik nu.'

Hij pakte haar hand.

'Maar ge moet begrijpen dat ik het niet graag heb wanneer ge mij voor anderen tegenspreekt.'

Laura zweeg. Patrick streelde met zijn duim over haar vingers.

'We moeten gewoon wat beter leren communiceren.'

Hij gaf haar een kus.

'Goed?'

Laura knikte langzaam.

'Goed.'

Hij glimlachte.

'En vandaag doen we gezellig. Mijn moeder komt straks.'

Hij stond recht.

'Ik ga nog wat opruimen.'

Toen hij weg was, keek Laura naar het ontbijt. De boterhammen waren precies zoals ze ze graag had. Met aardbeienconfituur. Hij had eraan gedacht. Ze nam een hap. En voelde zich opnieuw verward.

Hoe kon dezelfde man haar de ene avond bang maken en de volgende ochtend zo lief zijn? Waarom voelde ze zich schuldig wanneer hij zijn best deed? En waarom hoopte ze, ondanks alles, nog altijd dat dit de Patrick was die zou blijven? Rond elf uur belde zijn moeder aan.

Rita was een vrouw van begin zestig met kort grijs haar en een stevige handdruk. Ze droeg een grote boodschappentas met daarin een zelfgebakken cake.

'Dag, Laura!'

'Dag, Rita. Kom binnen.'

Rita gaf haar een kus.

'Ge ziet er moe uit, meisje.'

'Een beetje slecht geslapen.'

'Ge moet wat meer rusten.'

Laura glimlachte.

'Dat zal ik proberen.'

Patrick kwam uit de woonkamer.

‘Ha, ma!’

Hij gaf zijn moeder een knuffel.

‘Hebt ge cake mee?’

‘Natuurlijk. Ge denkt toch niet dat ik met lege handen kom?’

Ze lachten allebei. Laura nam Rita’s jas aan. Tijdens de koffie vertelde Rita over de buren, haar tuin en een vriendin die onlangs geopereerd was. Patrick maakte grapjes. Laura schonk thee in en sneed de cake.

Het was bijna gezellig.

Tot Rita plots naar haar keek.

‘En, Laura, wanneer gaan jullie eens aan kindjes beginnen?’

Laura verstijfde. Patrick begon te lachen.

‘Amai, ma. We hebben toch geen haast?’

‘Ge zijt toch al een hele tijd samen?’

‘Ja, maar we hebben geen haast.’

Rita keek naar Laura.

‘Gij wilt toch wel kinderen?’

Laura voelde haar wangen warm worden.

‘Ja,’ antwoordde ze zacht. ‘Ooit wel.’

Patrick nam nog een stuk cake.

‘Laat ons eerst maar wat genieten van onze vrijheid.’

Rita lachte.

‘Dat zeggen ze allemaal.’

Laura keek naar haar theekop. Onder de tafel legde ze voorzichtig haar hand op haar buik. Ze wist iets wat de twee anderen niet wisten. En plots voelde dat geheim nog groter dan tevoren. Toen Rita tegen vijf uur vertrokken was, begon Patrick de tafel af te ruimen.

‘Mijn moeder heeft precies weer goed gegeten,’ zei hij.

Laura glimlachte.

‘Ze vond de cake zelf ook lekker.’

Patrick lachte.

‘Dat is typisch ons ma.’

Hij zette de borden in de keuken. Laura bleef aan tafel zitten. Haar hart klopte sneller. Dit was het moment. Hij was nuchter.

Hij was goedgezind.

Er was niemand anders in huis. Ze kon niet blijven wachten.

‘Patrick?’

‘Ja?’

‘Kunt ge even komen?’

Hij verscheen in de deuropening.

‘Wat is er?’

‘Ga eens zitten.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op.

‘Amai, dat klinkt serieus.’

Laura probeerde te glimlachen.

‘Dat is het ook.’

Patrick ging tegenover haar zitten.

‘Zeg maar.’

Laura vouwde haar handen in elkaar. Ze had dit gesprek al honderd keer in haar hoofd gevoerd. Maar nu wist ze niet meer hoe ze moest beginnen.

‘Ik ben de laatste tijd nogal misselijk,’ zei ze.

Patrick knikte.

‘Ja, dat weet ik.’

‘En ik ben ook heel moe.’

‘Ge moet misschien eens naar de dokter.’

‘Dat heb ik gedaan.’

Patrick keek op.

‘Wanneer?’

‘Vrijdag.’

‘Waarom hebt ge dat niet gezegd?’

Laura slikte.

‘Ik wilde eerst weten wat er aan de hand was.’

Hij leunde achterover.

‘En? Wat hebt ge?’

Laura keek hem recht aan. Haar handen trilden.

‘Patrick…’

Ze haalde diep adem.

‘Ik ben zwanger.’

Een paar seconden gebeurde er niets. Patrick keek haar aan. Alsof hij haar woorden niet begrepen had.

‘Wat?’

‘Ik ben zwanger.’

Hij bleef stil. Laura voelde haar hart bonzen.

‘Ik heb een test gedaan,’ voegde ze eraan toe. ‘En ik ben bij de dokter geweest.’

Patrick keek naar haar buik. Daarna opnieuw naar haar gezicht.

‘Hoe kan dat?’

Laura voelde haar wangen warm worden.

‘Ik denk dat ik mijn pil een paar keer vergeten ben.’

Patrick stond abrupt recht.
‘Ge dénkt?’
Laura schrok van zijn toon.
‘Ja.’
‘Ge denkt dat ge uw pil vergeten zijt?’
‘Het was niet expres.’
Patrick liep naar het raam. Hij streek met zijn handen door zijn haar.
‘Niet te geloven.’
Laura bleef zitten.
‘Patrick…’
Hij draaide zich om.
‘We hadden toch afgesproken dat we nog geen kinderen wilden?’
‘Ik weet het.’
‘En nu komt ge ineens vertellen dat ge zwanger zijt?’
Laura voelde de tranen opkomen.
‘Ik ben er zelf ook van geschrokken.’
Patrick lachte kort, zonder vrolijkheid.
‘Ja, dat zal wel.’
Hij liep naar de keuken. Laura hoorde hem een kast openen. Daarna de koelkast. Ze stond recht.
‘Kunnen we er alsjeblieft rustig over praten?’
Patrick kwam terug met een fles bier.
‘Wat valt er te praten?’
‘Het is ons kindje.’
Hij keek haar scherp aan.
‘Begin daar niet mee.’
Laura verstijfde.
‘Waarmee?’
‘Met dat emotionele gedoe.’
Ze slikte.
‘Ik probeer gewoon—’
‘Ge hebt dit toch niet expres gedaan?’
Laura keek hem ongelovig aan.
‘Wat?’
‘Om mij vast te houden?’
Het was alsof iemand haar een klap in het gezicht gaf.
‘Patrick, nee!’
‘Want dat zou mij niets verbazen.’
Laura voelde de tranen over haar wangen lopen.

‘Hoe kunt ge dat denken?’

Hij haalde zijn schouders op.

‘Ik stel maar een vraag.’

‘Ik zou zoiets nooit doen.’

Patrick keek haar een tijdje aan. Toen zette hij zijn fles neer.

‘Ik moet nadenken.’

Hij pakte zijn autosleutels. Laura keek naar hem.

‘Waar gaat ge naartoe?’

‘Buiten.’

‘Kunnen we niet eerst praten?’

‘Niet nu.’

Hij liep naar de voordeur.

‘Patrick, alstublieft.’

Hij draaide zich nog één keer om.

‘Ge had beter opgelet.’

Daarna vertrok hij. De deur viel dicht. Laura bleef midden in de woonkamer staan. Ze hoorde zijn wagen starten. En even later was het stil.

Laura ging langzaam op de zetel zitten.

Ge had beter opgelet. Alsof zij alleen verantwoordelijk was voor hun zwangerschap.

Alsof hun kindje een fout was die zij gemaakt had.

Ze legde beide handen op haar buik. De tranen kwamen nu zonder dat ze ze nog probeerde tegen te houden.

‘Het spijt me,’ fluisterde ze.

Ze boog haar hoofd.

‘Het spijt me zo.’

Ze wist dat haar kindje haar nog niet kon horen. Toch bleef ze praten.

‘Ik weet dat dit niet is hoe het hoort.’

Ze veegde haar wangen droog.

‘Maar ik ben wel blij dat ge er zijt.’

Ze zweeg even. Dat was de eerste keer dat ze het hardop zei. En zodra de woorden uitgesproken waren, wist ze dat ze waar waren. Ze was bang. Ze wist niet hoe de toekomst eruit zou zien.

Ze wist niet of Patrick ooit blij zou worden met de zwangerschap. Maar ze was blij met haar kindje. Laura legde haar hand steviger op haar buik.

‘Ik ga u graag zien,’ fluisterde ze.

Haar stem brak.

‘Heel graag.’

Buiten begon het te regenen. Dikke druppels tikten tegen het raam.

Laura bleef zitten tot het donker werd. Patrick kwam niet thuis. Om acht uur stuurde ze hem een bericht.

Waar zijt ge? Geen antwoord. Om negen uur probeerde ze te bellen. Hij nam niet op. Om halfelf kreeg ze eindelijk een bericht. Ik slaap ergens anders.

Moet nadenken.

Laura las het verschillende keren.

Ze wilde vragen waar hij was. Bij wie hij sliep. Of hij morgen terugkwam. Maar ze stuurde niets meer. Ze legde haar telefoon naast zich neer en keek naar de lege plaats op de zetel.

Voor het eerst sinds ze met Patrick samenwoonde, voelde de stilte in huis niet alleen eenzaam.

De stilte voelde ook veilig. Die gedachte maakte haar verdrietig. Ze sliep die nacht alleen, midden in het bed. Buiten was de regen gestopt.

De straat was stil.

Ze dacht aan haar afspraak bij de dokter. Aan de twee roze streepjes.

Laura draaide zich op haar zij. Ze legde haar hand op haar buik en sloot haar ogen.

‘Wij twee,’ fluisterde ze.

Daarna glimlachte ze voorzichtig.

‘Voorlopig zijn wij twee.’

Voor het eerst in lange tijd viel ze in slaap zonder naar voetstappen op de trap te luisteren.

Hoofdstuk 4
Tot hier en niet verder

Patrick kwam terug met roze rozen. Laura was in de keuken toen ze zijn sleutel hoorde. Ze had net de soep van het vuur gehaald.

'Laura?'

Ze draaide zich om. Patrick stond in de deuropening met de bloemen in zijn hand.

'Voor u.'

Ze keek verbaasd.

'Voor mij?'

'Nee, voor de buurvrouw,' antwoordde hij met een grijns. 'Natuurlijk voor u.'

Laura glimlachte voorzichtig.

'Ze zijn mooi.'

'Ik dacht dat ge misschien wel iets vrolijks kon gebruiken.'

Hij kwam dichterbij en gaf haar een kus op haar wang.

'Ik heb nagedacht.'

Laura voelde haar hart sneller slaan.

'En?'

Patrick legde de bloemen op het aanrecht.

'Ik heb misschien wat overdreven gereageerd.'

Ze keek hem aan.

'Een beetje,' zei ze zacht.

Hij trok zijn wenkbrauwen op.

'Gaan we daar nu over beginnen?'

'Nee.'

'Goed dan.'

Hij trok zijn jas uit en hing die over een stoel.

'Ik bedoel gewoon dat het nieuws nogal onverwacht kwam.'

'Voor mij ook.'

'Ja, dat weet ik.'

Laura nam de bloemen en zocht een vaas. Ze wilde hem vragen of hij nu blij was met de zwangerschap. Of hij het kindje wilde. Of hij samen met haar naar de eerste echo zou gaan. Maar ze durfde niet.

Patrick ging aan tafel zitten.